

F. t. l. vedr. retssikkerhed og administration på det sociale område m.v.

Det er ikke et krav, at kommunen har udgifter til selve opholdet i boformen, for at den kan kræve refusion for udgifter efter pensionsloven eller aktivloven. En forsorghjemskommune kan fx få refusion for udgifter til kontanthjælp, selvom udgiften til ophold i forsorghjem (servicelovens § 94) betales af amtskommunen med refusion fra staten.

Det er uændret en betingelse, at den tidligere opholdskommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at personen har fået ophold i kommunen. Medvirken foreligger bl.a., hvis en leder eller forstander træffer beslutning om, at en person kan få ophold i en boform, fx et forsorghjem efter servicelovens § 94.

Udgifter efter § 52, stk. 1, i pensionsloven omfatter som hidtil udgifter til personer, der allerede er tilkendt pension, og til personer, der får tilkendt pension under opholdet.

Nr. 1 til 7 viderefører med redaktionelle ændringer § 53, stk. 1, i lov om social pension. Der er i forhold til pensionsloven den ændring, at det nu direkte fremgår, at der er refusion ved ophold i boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v., såfremt boligerne er oprettede af eller efter aftale med amtskommunen.

Nr. 5 og 6 er nye i forhold til gældende affattelse af servicelovens § 128, men svarer til gældende regler i pensionsloven. Udgifter i forbindelse med ophold på institutioner under sygehusvæsnet og Kriminalforsorgen var tidligere omfattet af bistandslovens § 11. Men det har ikke været tilsigtet, at udgifter efter serviceloven til ophold i disse boformer skulle undtages fra adgang til refusion.

Nr. 7 er en opsamlingsbestemmelse, som giver adgang til refusion for ophold, der ikke formelt er etableret som boform efter nr. 1-6, men som kan sidestilles med sådanne tilbud, idet de anvendes til at opfylde samme behov. Reglen findes i dag i pensionslovens § 53, stk. 1, nr. 8. Sigtet med den er, at der herved tages højde for, at der i dag allerede er måder at organisere hjælp på, der kan sidestilles med de boformer, som direkte er nævnt i stk. 1, nr. 1-6, og at der hele tiden udvikles nye boformer og hjælpetilbud, der etableres ud fra konkrete behov og muligheder for at finde nye måder at indrette hjælp på.

Opsamlingsbestemmelsen giver refusion i forhold til fx private krisecentre, der fungerer på sammen måde som krisecentre efter servicelovens § 94, men som konkret ikke er etableret som en boform efter servicelovens § 94.

Den gældende bestemmelse i servicelovens § 128, stk. 1, nr. 3, om refusion, når der ydes hjælp efter servicelovens § 77, er medtaget som hjælp, der træder i stedet for en boform efter serviceloven.

Til stk. 2.

Efter stk. 2 har opholdskommunen refusionsadgang, når en person har udnyttet sin flytteret efter § 92, stk. 3, i lov om social service, § 63, stk. 1, i lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v. Det bemærkes, at der også er refusion, når en borger har ret til at flytte efter § 17, stk. 5, i lov om boliger for ældre og personer med handicap, idet denne bestemmelse er omfattet af § 63, stk. 1, som nævnt ovenfor.

Borgerens flytteret afhænger af de særlige betingelser, som fremgår af de tre nævnte lovbestemmelser.

Til stk. 3.

Stk. 3 handler om adgang til at aftale en anden udgiftsfordeling end den, der umiddelbart følger af lovgivningen.

Stk. 3 giver kommunerne adgang til indbyrdes at aftale, at en tidligere opholdskommune fortsat kan afholde udgifter efter de i stk. 1 nævnte love, dvs. serviceloven, aktivloven og pensionsloven. Bestemmelsen svarer til servicelovens § 128, stk. 3, og pensionslovens § 53, stk. 2. Det nye er, at der nu også er adgang til, at kommunerne kan aftale refusion for udgifter efter aktivloven.

Adgang til at aftale refusion efter stk. 3 giver kommunerne mulighed for at aftale refusion i en situation, hvor en borger flytter til en anden kommune uden at betingelserne for mellemkommunal refusion efter stk. 1 og 2 er opfyldt.

Det er uændret, at det i aftalen skal fastsættes, hvor længe aftalen skal gælde. Der er derudover ikke krav til aftalens indhold. Det er således op til kommunerne selv at afgøre, fx om aftalen skal omfatte udgifter efter alle de tre love eller kun en eller to af lovene.

Det skal fremhæves, at i servicelovens § 128, stk. 4, og i pensionslovens § 53, stk. 3, er der i dag en bestemmelse om, at aftaler om refusion, som kommuner indgår med hinanden, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Disse aftaler er ikke afgørelser, og det følger derfor af almindelige principper, at uenighed om aftaler ikke kan indbringes for de sociale klagemyndigheder eller for andre administrative myndigheder. Det er således overflødig at have regler herom. Derfor er der ikke foreslået en regel svarende til servicelovens § 128, stk. 4, eller pensionslovens § 53, stk. 3.